

MONOLOGUL PUIULUI DE VULPE... postata de CRITICUL BLIND

Evgheni Evtuşenko

MONOLOGUL PUIULUI DE VULPE

Albastru sunt, în ferma cenuşie,
Şi, pentru asta, bun de abator,
În cuşcă de metal ținut -vai mie!-
Nu-s împăcat că trebuie să mor.

M-aş jupui de viu, să scap de-această
Nobleţe grea. Aş năpârli pe loc.
Dar albăstriul meu, ca o năpastă,
Trimfă-n blana mea fără noroc.

Năpraznic urlu şi mă iau la trântă
Cu cerul, trâmbiţând spre stele reci,
Ca să implor ori libertatea sfântă,
Ori blana năpârlită-n veci de veci.

Un domn străin, cum vin pe-aici tot anul,
M-a imprimat cum urlu. Ce nebun!
Dar cum ar urla şi el, sărmanul,
Numai o clipă-n locul meu să-l pun.

Mă zvârcolesc şi sar bezmetic, însă
Nu-i chip să scap şi nici să crăp de tot.
Dachau-l meu natal, cu plasa strânsă,
Mă ține sclav, să evadez nu pot.

Doar când deschisă uşa mi-o uitară,
După un prânz cu peşte împuţit,
Fără să vreau, m-am trezit afară
Şi-n hăul stelar de-odată m-am trezit.

Călăuzit de vii oglinzi lunare,
Am înţeles, în zborul meu stingher,
Că cerul nu-i şi el o cuşcă mare,
Cum îl vedeam din cuşca mea de fier.

Eram eu însumi, flecărind sub astre
Cu pomii legănaţi de-un vis polar.
Zăpada lor, cu irizări albastre,
Nu cunoştea cumplitul meu coşmar.

Dar, singur și-ntristat, mi-am plâns de milă,
Înțelegând, de viscole bătut,
Că libertatea asta-i prea fragilă,
Atunci când în robie te-ai născut.

Mereu captiv, am înțeles cu groază
Că după fermă plâng și c-o iubesc,
Că-n cușcă, sub a gratiilor pază,
Mi-i patria - ținutul meu ceresc!

Întors astfel la lumea cenușie,
În cușca mea, învins și resemnat,
Strivit de-o mult prea grea vinovăție,
Eu, dragostea în ură mi-am schimbat.

Dar mari prefaceri se petrec la cârmă,
Și-aici, în fermă! Căci, dacă-ntr-un sac
Ne sugrumau cândva, azi - doar c-o sârmă
Electrică - ne vin urgent de hac.

Duios, laponă mea cu două fețe
Mă mângâie pe cap, pe gât, pe stern...
Ce mână moale! Doamne ce blândețe!
Da-n ochii ei de înger, ce infern!

Mă va lăsa de boli și, din tot locul,
Mereu de hrană îmi va face rost,
Dar într-o zi, când va veni sorocul...
Trădarea e în fișa ei de post.

C-o sârmă îmi va arde-atunci ficații
Și va scânci, cu vagi păreri de rău:
"Fiți mai umani cu noi, salariații,
Și angajați, la fermă, și-un călău!"

Ca bunii mei m-aș vrea, fără prihană,
Dar m-am născut captiv, în vremuri noi,
Și-s devotat acelui ce-mi dă hrană,
Mă mângâie și mă ucide-apoi.